

Kofoed: Jeg har bedt om Ordet for at rette et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, et Spørgsmaal af rent lokal Art. Ærede Medlemmer vil erindre, at jeg ved forskellige Lejligheder har lyst efter Telefonforbindelsen mellem Christiansø og Bornholm. Den højtærede Trafikminister har stillet sig meget velvilligt overfor Planen og lovet dens Realisation, saa snart den traadløse Telefon var anvendelig paa en Strækning af den Karakter. Efter den den højtærede Ministers Udtalelse forleden her i Tinget er Tidspunktet jo imidlertid ikke kommet endnu, og da Øens Forbindelse med Omverdenen er meget daarlig — den har ikke alene hverken Telegraf eller Telefon, men faar de 8 Maaneder af Aaret kun Post 4 Gange ugentlig —, vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister, at der i Postforbindelsen indføres den Forbedring, at Øen ogsaa i Vintermaanederne kommer til at staa i daglig Forbindelse med Bornholm. Noget saadant vil pekuniært betyde meget lidt for Staten — der skal hverken Nyanskaffelser eller Nyansættelser til af den Grund —, men for Øen vil det betyde et vigtigt og længe ønsket Fremskridt. Jeg tillader mig paa det bedste at anbefale denne lille Forbedring indført.

Konseilspræsidenten (Zahle): Da min Kollega, Forsvarsministeren, ikke er til Stede i Øjeblikket og maaske ikke kommer til Stede, inden Mødet slutter — det bliver vel det sidste Møde under denne Debat —, skal jeg gøre Forsvarsministeren udtrykkelig opmærksom paa de to af det ærede Medlem fra Løvel (Nørskov) fremdragne Forhold; saa vil Forsvarsministeren naturligvis anstille den Undersøgelse, de maatte give Anledning til.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Wilhelm Rasmussen) har fremsat et Spørgsmaal om, hvorvidt det kunde tænkes muligt at foretage overfor aandssvage og sindssyge saadanne Foranstaltninger, at man havde Garanti for, at de ikke formerede Slægten og satte nye og stadig flere aandssvage og sindssyge Mennesker i Verden. Det er et stort Spørgsmaal, som er fremme til Overvejelse mange Steder, og som ogsaa begynder at bane sig Vej til Overvejelse her i Landet. Jeg kan dog ikke i dette Øjeblik tage noget bestemt Standpunkt dertil.

Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) har fremdraget Spørgsmaalet om et Tuberkulosehospital i Odder. Hvis Forholdet er saaledes, at Patienterne, som

man tænker sig indlagt paa dette Hospital, ikke kan optages paa Tuberkulosehospitalet i Aarhus — hvilket er blevet mig forebragt —, vil der efter min Mening kunne være Grund til at give Statstilskud til Opførelse af et Tuberkulosehospital i Odder. Hvis derimod de paagældende Patienter kan komme til Aarhus, vil der ikke være nogen Grund dertil, idet Hospitalet i Aarhus, saa vidt jeg ved, ikke er fuldt belagt. Dette Spørgsmaal er til Undersøgelse i Justitsministeriet, og jeg antager, Stillingen dertil for mit Vedkommende maa være afhængig af, hvilket Resultat denne Undersøgelse bringer.

Det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) har i sin første Udtalelse fremsat et Spørgsmaal til mig om, hvorledes jeg stillede mig til borgerlig Ægteforening, og jeg fik ikke svaret derpaa, da jeg forrige Gang havde Ordet. Jeg er af den Mening, at Ægteskabet, som jo er en borgerlig Institution — i hvert Fald har Ægteskabet utvivlsomt en borgerlig Side —, burde stiftes ved en borgerlig Akt. Men nu har jo den skandinaviske Kommission udarbejdet et Forslag til en Skilsmislovgyvning, og naar der i det hele skal foregaa Forandring i Lovgivningen paa dette Omraade, var det formentlig det rigtigste paa een Gang at ændre Lovgivningen vedrørende Ægteskabs Stiftelse og Ægteskabs Opøsning; og naar man er inde paa disse Emner, var det nok ogsaa rigtigst at tage Spørgsmaalet om uægte Børns Stilling op. Paa alle disse tre Punkter arbejdes der i Justitsministeriet paa Lovforslag. Jeg tror imidlertid ikke, at det vilde være rigtigst at styrte disse Spørgsmaal ind i Debatten i denne Rigsdagsamling.

Det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) talte om et Tilfælde, i hvilket der var foregaaet følgende: En Fideikommisbesidder gør større Gæld, end han kan betale, derefter sættes han under Administration, og der sluttet Forlig med Kreditorerne, som maa nøjes med 40 pCt. af deres Tilgodehavende. Det ærede Medlem beklagede meget, at noget saadant kunde finde Sted. I en kort Bemærkning oplyste det ærede Medlem, at det var ikke mig, der havde nedsat vedkommende Administrationskommission. Men jeg maa tilføje, at det er sket ifølge en Praksis, som er ret fast og strækker sig gennem mange Aar. Det rigtige vilde ganske sikkert være, om Lovgivningen tillod, at man, naar en Fideikommisbesidder blev saa haardt belastet med Gæld, at han ikke længere kunde